

[ingekorte versie geplaatst in wijkkrant Paasberg-Wellenstein 2026-02)

Door: redactie wijkkrant Paasberg-Wellenstein

Renaissance Velperweg: interview Ruud-Jan Kokke (ontwerper) en Jesse Laport (dichter)

"Waterkolkend kom ik van de Veluwe"

De Renaissance van de Velperweg is voltooid. De nieuwe hekken en roosters over de beken zijn als een kers op de taart. Ben je er al eens overheen gereden? Heb je de teksten en de panelen gezien? Ze zijn bedacht door ontwerper Ruud-Jan Kokke en Arnhemse stadsdichter Jesse Laport. Het laat de cultuurhistorie zien van deze omgeving, waar vroeger landerijen lagen.

Tijd voor een gesprek met de makers.

Hoe kwam het tot stand

Ruud-Jan werd in 2023 door Gemeente Arnhem gevraagd aan dit project mee te werken. Ze wilden alle beken op de Velperweg boven de grond halen, maar dat was niet mogelijk. Daarom vroegen ze Ruud-Jan of hij ze op een andere manier zichtbaar kon maken. De beken horen tenslotte bij de geschiedenis van Arnhem.

Ruud-Jan dook in de geschiedenis van dit deel van de stad. "Arnhem is gesticht aan de beken, en niet aan de Rijn, zoals mensen misschien denken. De Klarenbeek, Molenbeek, Beek op de Paasberg en Bronbeek zijn beken die in de stuwwal van de Veluwe ontspringen en stromen op de landerijen rondom de Velperweg. Met het heldere water konden watermolens aangedreven worden voor bijvoorbeeld de papierproductie. Vandaar ook de naam Molenbeek bijvoorbeeld. Ik wilde deze historie van het productieve water terug laten komen in het ontwerp; iets over de beken vertellen."

Oud versus nieuw

"De roosters en panelen zijn van cortenstaal. Deze kleuren na verloop van tijd oranje, een natuurlijke bescherm laag waarmee het roestproces gestopt wordt. Voor de vorm van de panelen zelf heb ik me laten inspireren door de omgeving. De vierkante gaten in de oorspronkelijke tuin en balkonmuurtjes bij de villa's op de Velperweg bijvoorbeeld heb ik laten terugkomen in de panelen bij de molen- en klarenbeek. De punten en sterren die je ziet op het toegangshek van park Angerenstein, komen terug in een ander paneel. Sommige beken gaan onder de weg via een duiker door een rioolbuis. De vorm van de duiker heb ik dan weer ontleend aan een oude gemetselde duiker die hogerop over de beek staat. Zo behoudt het nieuwe ontwerp de relatie met de omgeving. Dat vind ik belangrijk.

Het meanderen van de beken komt ook terug in het lettertype van de namen op de brugpanelen. Die lijkt op het lettertype van het Beekdal Lyceum. Dat logo heb ik ooit zelf ontworpen. Ik vond het toen passen bij de school en de omgeving en nu past het bij de beken. Het komt mooi samen."

Een lokale samenwerking

Voor de dichtregels zocht Ruud-Jan contact met Jesse Laport. Beide mannen kennen elkaar van bijeenkomsten bij CASA (Centrum van Architectuur). Jesse is de Arnhemse stadsdichter die jong en oud inspireert met zijn kijk op de stad en de wereld. De juiste persoon dus om de teksten over de beken de juiste lading te geven.

Jesse: "Dit was een leuke opdracht, maar gelijk ook de ingewikkeldste. Het moest poëtisch zijn, kort én historisch kloppen. De bruggetjes gaan over vier verschillende beken. Wilde ik elke beek de juiste aandacht geven, dan kon ik dit niet in één gedicht doen. Daarvoor zijn de historische verhalen te verschillend. Daarbij moet het over een aantal jaren nog steeds relevant zijn, het ligt natuurlijk vereeuwigd in staal. De teksten liggen jarenlang in het zicht. Daarbij wil je ook dat de teksten kloppen en passen bij het ontwerp. Een hele puzzel. Het werden uiteindelijk 9 mini-gedichten, elk van twee tot vier regels lang.

Mijn allereerste versie werd gelijk afgekeurd. Dat was te filosofisch-poëtisch. Ruud-Jan had er een ander idee bij. Als dichter laat je je gedachtes vaak de vrije loop in vorm en lengte. Bij dit project kreeg ik kaders mee waarbinnen ik moest werken. Maar dat was ook wel weer prettig. Samen zoek je naar de juiste vorm, zonder je eigenheid te verliezen."

Uiteindelijk heeft Paul Glaudemans het grafische ontwerp gemaakt, zodat het geschikt werd om te verwerken in het staal.

Mooi eindresultaat

“Mijn vrouw zei dat ze het gevoel krijgt dat ze door een park heenrijdt, de weg lijkt breder geworden. Terwijl de rijbaan juist smaller is geworden. Dat vind ik een mooi compliment aan de hele transformatie. Van een soort asfalt-racebaan naar een groen parkgevoel”, aldus Ruud-Jan.

Beiden zijn tevreden over het eindresultaat. Het gaat er niet om of het mooi of lelijk is. Het gaat erom dat het gezien wordt, dat je je verwondert en dat het je verrijkt. Je bent dan even in het moment geweest.